

ACTE POLÍTIC ARTUR MAS

PALAU DE CONGRESSOS DE
CATALUNYA

17 DE DESEMBRE DE 2003

IMA MIS

Senyores i senyors, molt bona tarda. En nom de Convergència i Unió us vull donar a tots la benvinguda i també us vull agrair molt profundament la vostra assistència a l'acte avui aquí, a aquest Palau de Congressos de Catalunya. Tot seguit té la paraula el nostre secretari general de Convergència i Unió en Josep Antoni Duran i Lleida.

JOSEP ANTONI DURAN I LLEIDA

Amigues, amics, avui més que mai us parlo com a secretari general de Convergència i Unió. Us parlo com a Secretari General de la formació política més important de Catalunya. Us parlo com a Secretari General de la primera força política parlamentària, més parlamentaris que qualsevol altra força política. Us parlo com a Secretari General de la força política que va guanyar les eleccions el dia 16 de novembre. Us parlo com a Secretari General i en nom de tots els que integren i fan possible la condició de primera força política municipal del país, més regidors, regidores, més alcaldes, alcaldesses, de llarg que qualsevol altra força política. De la força política més estesa arreu del territori de Catalunya. Una força política forta, cohesionada, ara més que mai. Moltes vegades, tots plegats, individualment, hem sentit aquella expressió: quan perdin el Govern no s'entendran.

Aquests dies hem pogut escoltar algú que et pot dir: "i ara què?" Doncs ara més que mai Convergència i Unió. Sempre he pensat i ara ho repeteixo que era un insult a milers i milers de militants, a centenars de milers de votants de Convergència i Unió que pensessin que ens desferíem com un volado. Que sàpiguen que som gent de compromís, gent que ho ha fet en el passat i ho continuarà fent en el futur servir el país, el país que s'estima, la gent que hi viu. El nostre compromís és amb la comunitat. No som una força política qualsevol. Som una força política amb arrels que volem servir a totes i cadascuna de les persones d'aquest país en el futur com ho hem fet en el passat. I que prengui

nota tothom. Aquesta força vital. Aquesta energia que ens dóna creure en el país, que ens dóna creure en la seva gent, aquesta vitalitat que ens donen les nostres conviccions no només no ha estat anorreada aquests dies sinó que en surt més reforçada que mai. Ara més que mai trobaran en Convergència i Unió una força política forta, unida, il·lusionada amb el futur, optimista, disposada a continuar servint el nostre país.

Vull recordar el poeta: "ens han tret la corona --amic Artur, President, amigues i amics de Convergència i Unió- però la mar no ens l'han tret pas." Ens han pres la presidència de la Generalitat mitjançant l'engany i en contra del que volia la majoria dels ciutadans de Catalunya. Però no ens han tret les ganes de continuar servint el nostre país. I no només ens han tret allò que volien una gran majoria de ciutadans de Catalunya. No només aquells que ens varen votar a nosaltres ho desitjaven, també bona part dels que varen votar Esquerra Republicana de Catalunya desitjaven que el país tingués un president nacionalista. Desitjaven que l'Artur Mas fos el president de Catalunya, el president del nostre país.

Es diu que la nova majoria és tan legítima com qualsevol altra. I això no és ben bé cert del tot. La majoria actual és legal, és clar que sí. I en aquest sentit mai des de Convergència i Unió la considerem il·legítima. No farem allò que al llarg d'aquesta legislatura reiteradament qui avui és president de la Generalitat va fer amb la nostra victòria electoral del 99. Mai la considerarem il·legítima. Però des d'un altre punt de vista és legítim i és moral el que ha passat? És legítim obtenir vots defensant una cosa i fer exactament el contrari defensant aquests vots? Una part molt important --ho he dit abans- de votants d'Esquerra Republicana no volien un pacte amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, no volien en Maragall al front de la presidència de la Generalitat.

Vull recordar, si-us-plau és molt important tots aquests dies, tot el país ens observa amb atenció, tenim prou elements polítics, ens sobren els arguments polítics per no moure'ns del terreny estricte de la política, per explicar al país

què ha passat i perquè està en les nostres mans la raó per condemnar l'actitud de tercers. Aquests dies, per tant, convé recordar quelcom que el secretari general d'aquest partit, al qual feia referència, havia dit amb reiteració: en Maragall no està capacitat per governar aquest país al marge dels interessos del Partit Socialista Obrer Espanyol. És una afirmació reiterada del secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya. Què és el que ha canviat d'ençà d'aquesta afirmació al dia d'avui? És que no hi ha prou proves d'aquesta supeditació del PSC al Partit Socialista Obrer Espanyol? És que no hi ha una experiència política al llarg d'aquesta legislatura en matèria d'autogovern que va fer que signés un pacte a Catalunya per l'autogovern entre socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, i que després els diputats del PSC i diputades sistemàticament votessin al PSOE al costat del PP en contra d'aquell compromís que havien adquirit davant del poble de Catalunya amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya? És que no hi ha prou mostres del que significa aquest obstacle, a que el nostre país tingui per primera vegada en la història un president que no correspongui a una força política que tingui sobirania, que tingui plena independència de qualsevol altra força política de l'Estat?

O per assenyalar-ho d'una altra manera, és que és moral utilitzar els vots per claudicar i recular quan hi havia més que mai la possibilitat de sumar-los a Convergència i Unió? I si volen, tal com vàrem acceptar, també al Partit dels Socialistes de Catalunya, però no per presidir la Generalitat. La proposta d'un Govern de concentració ha deixat pas a un Govern de dispersió. Un govern de dispersió tot just catalanista i d'esquerra. Això sí, que el país sàpiga que en front d'aquest govern de dispersió, just catalanista i d'esquerra, té una majoria nacionalista i de progrés al Parlament de Catalunya que la representa i l'encapçala Convergència i Unió i l'Artur Mas.

No hi ha cap motiu, amigues i amics, no ha existit al llarg d'aquests dies, cap motiu que es fonamenti en la negociació, que es fonamenti en les nostres actituds, que justifiqui l'acord de govern que s'ha donat entre diversos partits de

l'arc parlamentari per excloure'n la força política guanyadora de les eleccions del 16 de novembre. Aquest és un pacte de claudicació. Un pacte entre els perdedors i la gent que ha enganyat una bona part dels seus electors. Aquest és el pacte que ha permès un nou govern diferent al de Convergència i Unió a la Generalitat. Amb vots profundament nacionalistes, profundament catalanistes, s'ha sucursalitzat i espanyolitzat la política catalana. Han devaluat el simbolisme de la Generalitat, de la Generalitat com a institució, i no cal que diguem la figura del president. Han posat la Generalitat de Catalunya al centre de l'escenari de la política espanyola. És cert. És veritat. Però purament per servir d'autoatacs entre el PP i el Partit Socialista Obrer Espanyol. Aquesta és la gran aportació dels actuals partits al front de la Generalitat. Sí, es parla més de Catalunya, es parla més del seu president i del seu conseller en cap, però purament, instrumentalment, per servir els interessos espanyols del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Partit Popular. Aquest és l'èxit del nou govern de Catalunya.

Però Convergència i Unió, amigues i amics, la vostra força política vol passar full i no vol mirar enrera, sinó mirar cap al futur, mirar cap al davant. Un futur que no afrontem des del ressentiment, sinó des de la il·lusió i confiança perquè sabem que hi ha una part molt important de l'ànima de Catalunya que ha estat silenciada, però no ho ha estat per la voluntat de la ciutadania, no ho ha estat per la voluntat dels electors, sinó pels pactes que s'han fet a l'esquena de la voluntat dels catalans expressada el diumenge 16 de novembre. El nostre deure, i així l'exercirem responsablement, és que Convergència i Unió continuï sent el que ha estat, és i serà en el futur: una força política catalanista, una força política europeista, interclassista, central i centrada, intergeneracional, amb un profund accent social, una força política integradora, una força política independent. Avui més que mai Catalunya necessita una força política com la que representeu vosaltres. Avui més que mai Catalunya necessita una força política com Convergència i Unió.

Fixeu-vos, per un instant, en una imatge prou important. Fixeu-vos en el Parlament de Catalunya. Imagineu-vos que esteu a la tribuna dels oradors. Imagineu-vos, per tant, que esteu en front de la cambra parlamentària que expressa la sobirania del nostre país. A l'esquerra, Iniciativa, socialistes, Esquerra Republicana de Catalunya, a la dreta, el Partit Popular, i al mig Convergència i Unió. És el millor simbolisme. La millor imatge: ni dretes ni esquerres, Catalunya. Ni esquerres ni dretes: Convergència i Unió. Aquest és el missatge, el compromís que ens ha d'esperonar, que ens esperona o us esperona a tots vosaltres, als que us agraïm molt profundament que avui estigueu aquí per compartir aquestes reflexions. Aquest és el missatge que ens esperona per continuar treballant per al país.

Avui encetem el camí per recuperar la Generalitat de Catalunya, perquè l'Artur Mas sigui el proper president de la Generalitat, perquè no hi hagi ningú que en el futur ens pugui treure com ara allò que el poble ens ha atorgat. Avui, tots plegats, iniciem aquest camí. En aquest camí trobem un primer compromís. El mes de març tenim eleccions a corts espanyoles, al Congrés i al Senat, eleccions a Madrid. I acudim amb les mans lliures. I acudim sense compromisos. I acudim sense la responsabilitat i condicionants de governar Catalunya. El que no significa que el que hàgim de fer i el que farem en la política espanyola no ho fem amb la responsabilitat que caracteritza Convergència i Unió. Però sabem que només Convergència i Unió, una Convergència i Unió forta, garanteix que Catalunya no es dissoldrà en els fronts espanyols de dretes i esquerres. Només una Convergència i Unió forta garanteix que Catalunya no es dissoldrà en el debat polític partidista de les dretes i esquerres espanyoles. És a partir de la força dels nostres diputats a Madrid, de les nostres diputades, senadors i senadores, que tindrem les mans lliures per arribar a acords en funció del moment i dels nostres interessos, els interessos del país.

S'ha acabat, però, que comptin amb nosaltres si Catalunya no compta entre les seves prioritats. Que no esperin la mateixa actitud que en el passat. Que ningú

compti amb pactes permanents amb Convergència i Unió. Convergència i Unió, tots ho sabem, no guanyarà les eleccions a nivell espanyol, però Catalunya necessita que Convergència i Unió les guanyi a Catalunya perquè se'ns respecti. No només perquè es respecti a Convergència i Unió, sinó perquè es respecti allò que nosaltres representem, i avui, més ben dit que mai, millor que ningú: Catalunya. La pluralitat de Catalunya avui passa per reforçar la capacitat decisiva de Convergència i Unió a Catalunya, en el conjunt de l'Estat i a Europa. El PSC no farà res per evitar que el PSOE guanyi les eleccions. I després si es dóna el cas, obeirà a tot i per tot. El PP és pura i simplement una delegació del PP estatal. Esquerra Republicana ja ha optat per donar suport al Partit Socialista Obrer Espanyol. Les cartes de tots ells estan marcades. Les de Convergència i Unió no. L'única marca que tenen les cartes de la nostra formació política és la marca de Catalunya, és la marca de la gent que hi viu aquí, és la marca d'aquelles persones a les quals hem servit i volem continuar servint.

A Catalunya, ho sabeu vosaltres, però ho sap el conjunt del poble català, no li convé una majoria absoluta del PP, ni li convé una majoria absoluta del Partit Socialista Obrer Espanyol. Sigui dit de passada, una vegada més els socialistes estan en camí de garantir que el Partit Popular pugui tenir aquesta majoria absoluta. Els grans responsables de la victòria del PP, més enllà de mèrits propis, al 96 i al 2000 són el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Socialista de Catalunya disciplinadament al seu servei. Ara pot tornar a donar-se una majoria absoluta. I això no és bo per a Catalunya. I els ciutadans han de saber que el punt de referència i de contrast per defensar els seus interessos i els del país passa per Convergència i Unió.

Davant aquest escenari del Partit Popular i del Partit Socialista, Convergència i Unió es presenta com una oferta de catalanitat responsable i sense renúncies. I remarco sense renúncies. Amb l'objectiu que se'ns reconegui el nostre dret a tenir un nou Estatut, que se'ns reconegui el nostre dret a tenir capacitat per resoldre i donar resposta als problemes de la nostra gent. És clar que volem ser solidaris. Ho hem estat sempre. Una marca d'aquest poble català és la

solidaritat. Però la solidaritat és de doble via. Al nostre poble hi ha necessitats, les tenim com a nació, i les tenen també la gent que hi viu, la més necessitada, i el conjunt del país per continuar garantint que aquest sigui un país que garanteixi el progrés, que garanteixi el benestar, que sigui un país d'oportunitats. Solidari, sí. Però la solidaritat també amb Catalunya. Ens proposem defensar sense renúncies les nostres divises i el nostre compromís a partir de ser el que som: una força política d'estricta obediència catalana. No hem de donar explicacions a ningú que no siguin els nostres electors. Les nostres explicacions s'acaben en el territori de Catalunya. El nostre electorat, qui ens mandata i a qui servim són les ciutadanes i ciutadans de Catalunya. Només ens devem al nostre programa. Només ens devem al nostre compromís. Només ens devem a aquella raó que fa possible que avui tots esteu aquí i que fa possible que nosaltres, malgrat les circumstàncies a les quals ja he fet referència, que són el passat més recent, afrontem amb il·lusió, amb confiança i amb seguretat el futur de Convergència i Unió i el futur de Catalunya en les nostres mans.

Podem arribar a acords amb qui sigui, però amb les mans lliures. Amb les mans lliures, netes i lliures! Podem arribar a acords amb les mans lliures, netes i lliures, per a garantir en qualsevol cas que en cada moment que no es governi a esquena de Catalunya, que no es governi a esquena dels interessos del nostre país, dels interessos materials i del que va més enllà dels interessos materials. Els nostres vots de futur, la nostra força política està al servei d'això. Està al servei de tallar els excessos, que significa un Partit Popular quan té majoria absoluta, i els que significà també en el seu dia una majoria absoluta del Partit Socialista Obrer Espanyol. Convergència i Unió ha de tornar a ser l'àrbitre de la política a nivell d'Estat. Quan més força ens ha donat el poble de Catalunya, més capacitat hem tingut per defensar els interessos del nostre país, i més capacitat també hem tingut per moderar i en tot cas centrar els grans partits polítics espanyols. Cal evitar majories absolutes. A Catalunya –ho he dit abans– no li convenen. He dit també que hem d'evitar que algú faci a Madrid allò que no li convé al nostre país, que es governi a esquena de Catalunya. I això ara

més que mai exigeix una resposta en favor de Convergència i Unió. Fa unes setmanes, amigues i amics, encara podia pensar-se que més enllà de Convergència i Unió hi havia gent, altres forces polítiques disposades a defensar Catalunya amb les mans lliures, ara no. Ara ens hem quedat sols. Ara estem sols defensant i garantint la defensa dels interessos de Catalunya i de la seva gent.

Que ens hàgim quedat sols entre les forces polítiques no vol dir que estem sols. Estem molt ben acompanyats. Molt ben acompanyats per tots vosaltres, i molt ben acompanyats per un milió llarg de votants. No només aquells que varen votar Convergència i Unió, d'altres que varen votar altres forces polítiques també sentim l'escalf de la seva companyia, fins i tot sentim que molta gent que aquesta vegada, com al 99, s'ha quedat a casa seva sap que ara més que mai no pot defugir de les seves responsabilitats. Sap que cal que quedi clar en el futur que el país volia i vol un president de Catalunya amb les mans lliures, que el país volia i ara voldrà més que mai una Convergència i Unió forta per defensar allò que creuen i que pensen, que el país volia, vol i voldrà que el que ja és el nostre candidat per a les properes eleccions a la presidència de la Generalitat, Artur Mas, sigui el futur president del país.

Amb tots vosaltres us deixo, per tant, amb l'Artur Mas. I recorda Artur allò que he dit abans en record del poeta: t'han pres la corona però no t'han pres la mar."

ARTUR MAS

Bé. Molt bon vespre a tothom. Com deia en Duran, aquest no és un acte de desgreuge, ni tampoc és un acte de reparació. No es tracte d'això. Aquest és un acte que no fem simplement perquè estiguem enfadats. No és aquest el motiu. No es tracta de desgreujar ningú, ni de reparar res, ara per ara. Aquest és un acte que sobretot té un nord, que té un objectiu, que té un motiu. És un acte, sobretot, fet per demostrar la nostra confiança i el nostre compromís en el futur i en Catalunya. Aquest és el significat d'aquest acte, i no cap altre. I en

aquest sentit de demostrar la nostra confiança i el nostre compromís en el futur i en Catalunya, en aquest sentit us volia dir dues coses. Primer, a partir d'avui mateix comença un nou repte que és guanyar les eleccions de l'any 2007, les que tindrem aquest any també, les espanyoles i les europees. Però, sobretot, guanyar les eleccions de l'any 2007.

Ja sabeu, per experiència, que les eleccions d'aquí a quatre anys es comencen a guanyar l'endemà de les anteriors. Ahir el senyor Maragall va ser investit president de la Generalitat. Doncs bé, nosaltres avui –deixeu de fixar-vos en els altres- el que diem és que posem la primera pedra per guanyar les eleccions de l'any 2007. Però ho hem de fer d'una manera, ho hem de fer –i aquest és el repte al qual us convido- d'una manera que a l'hora de la veritat no ens puguin treure allò que legítimament ens correspon. I, per tant, ho hem de fer de tal manera i amb la suficient distància respecte els demés com perquè a ningú se li pugui passar pel cap, encara que ho vulgui, que finalment una formació catalanista com Convergència i Unió tenia i tindrà dret en el futur a governar el nostre país.

Segona cosa que us volia dir. Des del punt de vista d'això que us deia abans, des del punt de vista de Catalunya, des del punt de vista del nostre futur, tingueu en compte una cosa que hem de tenir ben present, i que no és cap amenaça, és un acte de servei al nostre país: nosaltres com a primera força parlamentària que som de Catalunya, com a grup parlamentari amb més diputades i amb més diputats, tenim la clau del futur Estatut i del seu finançament. Sense nosaltres no hi ha nou Estatut i no hi haurà nou sistema de finançament, inclòs en aquest Estatut. Doncs bé, nosaltres en aquest moment no només tenim la clau d'aquests dos temes tan importants per al nostre país, que finalment signifiquen la nostra llibertat per prendre decisions, i la justícia del finançament per fer les coses que hem de fer de cara al futur. No només tenim la clau. A més a més de tenir la clau som la garantia de que això sortirà bé. D'això que se n'assabenti tothom. Som la garantia de que això sortirà bé. O dit d'una altra manera, i que qui hagi de prendre nota que en prengui ja des

d'ara, Convergència i Unió no permetrà sota cap concepte que ens vulguin organitzar una comèdia, una martingala amb el nou Estatut. Això no ho permetrem de cap manera. No hi haurà en tot allò que depengui de nosaltres, que és molt, un nou Estatut i un nou finançament a la baixa, per salvar la cara de no sé qui.

Avui m'ha trucat un molt antic militant nostre i m'ha dit: "crec que ahir, per diferenciar-vos d'altres vots que hi va haver, us havíeu d'haver abstingut en la investidura del senyor Maragall". Jo li he dit el següent: "escoltem, no et preocupis dels altres, es diguin el que es diguin, votin el que votin. Nosaltres ahir no podíem deixar de votar que no per un problema de dignitat. Però sàpigues que el que nosaltres sí que farem és estar sempre al costat dels interessos del nostre país. I, per tant, quan vingui la negociació del nou Estatut, quan vingui la redacció i l'aprovació del nou Estatut i del sistema de finançament, sàpigues que aleshores Convergència i Unió estarà exactament al servei d'això, que sempre hem estat: al servei del nostre país, de la seva gent i del nostre futur. Allà hi serem segur." Independentment del que hem fet fins ara, hi serem segur. I aquesta és garantia que jo us dono: de que en aquests grans temes de país Convergència i Unió no només tindrà la clau per influència, sinó que a més a més serà la força que garantirà que tot això sortirà bé, i que no permetrà sota cap concepte que tot això es negociï a la baixa.

Us agraeixo molt, per tot això que us deia, la vostra presència avui aquí, perquè com us deia al començament aquest no és un acte de desgreuge. És un acte de confiança i de compromís en el futur i en Catalunya. I, per tant, us vull agrair també avui no només que estigueu aquí, que és molt important, i és especialment important avui, el que us vull agrair és tot el que heu fet fins ara, perquè em consta personalment, no m'ho ha d'explicar ningú, que si no hi hagués hagut molta gent que de bona fe, de bona voluntat, amb tota l'esma, amb tota la força, amb tota la convicció, amb tota l'energia, amb tot el convenciment, amb tota l'empenta, si no hi hagués hagut molta gent que hagués actuat d'aquesta manera nosaltres el 16 de novembre no hauríem

tingut el resultat que vàrem tenir. Per tant jo us agraeixo tot el que heu fet, sobretot, perquè el que vàreu fer aleshores és una de les nostres principals forces de cara el que ve. Sé que hi ha gent, i no s'ha d'amagar pas, que després del que ha passat se sent enganyada –abans ho deia en Duran. Hi ha gent que se sent indignada, gent que es pot sentir impotent perquè va emetre el vot en un sentit determinat i després ja no depenia d'ells les combinacions, i allò que alguna vegada he dit, les martingales. No depenia d'ells. I això pot crear un sentiment d'impotència. I pot haver gent també que se senti humiliada per les formes, per aquesta comèdia que es va organitzar de negociació. Fins i tot hi pot haver gent que tingui la impressió, potser relativament certa, que contra Convergència i Unió s'ha actuat amb un punt de ressentiment. Pot haver-hi gent així. Segur que en aquesta sala n'hi ha més d'un i més de dos. I segur que després de tot això que ha succeït s'han tocat els sentiments. S'han tocat els sentiments de molta gent. Ara hi ha persones que diuen que tot això es diluirà, la gent no se'n recordarà. Sí que se'n recordarà. Perquè aquesta vegada, aquest cop s'ha tocat el sentiment, la fibra sensible de la gent. I quan a la gent li toquen la fibra sensible i el sentiment la gent se'n recorda. I això ha passat.

A totes aquestes persones que poden tenir aquest tipus de sentiments, aquest tipus de sentir-se enfadats, de sentir-se enganyats, fins i tot d'estar indignats, a tota aquesta gent jo els he de dir que els comprenc. Escolteu, si en aquest moment hi ha algú en una situació immillorable per comprendre tot això, aquest sóc jo.

Però sobretot, a aquestes persones que poden sentir tot això els dic una cosa. El que vull dir a través vostre també és que finalment la força i l'energia per superar les situacions adverses, les que et trobes en la vida, les que sigui, també lògicament en el camp de la política, aquesta força no ve mai ni del ressentiment ni de la venjança. No ve d'això. La força i l'energia per superar les situacions adverses a la vida ve de la fortalesa i de la solidesa de les conviccions i dels ideals i dels sentiments. Ve d'això i no d'una altra cosa.

Hi ha gent que es pensa que perquè ens han fet fora del Govern hem perdut allò que és més important, que és càrrecs, influència, poder. I és cert que perdre això limita la capacitat d'actuació. És veritat. Tenen raó. Però tot això no és el més important. Perquè nosaltres realment seríem vulnerables de veritat no si perdéssim només influència, poder o alguns càrrecs, seríem vulnerables si nosaltres perdéssim la nostra força interior, la que mou les muntanyes, la que realment és decisiva de cara assolir els grans objectius. I aquesta força interior nosaltres no l'hem perduda, cap de nosaltres, i avui en tenim una prova d'aquesta capacitat de mobilització, d'aquesta energia, d'aquesta convicció, d'aquesta força interior que finalment és la que compta de veritat a l'hora de la veritat. I ara estem just en aquí. En termes, com deia abans en Duran, més poètics. A nosaltres no se'ns ha apagat la flama que escalfa el cor de les persones. No se'ns ha apagat.

Ens poden treure del Govern; ja ho han fet. Fins i tot ens poden treure d'un Govern en el qual podríem ser per mèrits propis. Han fet això. Però que sàpiguen els que han fet això que a nosaltres el que no ens trauran és això que us deia: la força de les conviccions, la força dels ideals i la força dels sentiments. Això no ens ho han tret; això ho tenim més fort que mai.

Avui és un acte també de reafirmació, és clar que sí. És allò que us deia abans, un acte de confiança en el futur i de compromís, i de reafirmació. De reafirmació de què? D'aquest compromís nostre amb Catalunya, amb la seva gent i amb la nostra llibertat, i amb el nostre futur. Aquell projecte de futur que tantes i tantes vegades hem tingut ocasió de comentar durant aquests darrers mesos abans de la campanya electoral. Tantes vegades que moltes candidates, molts candidats, jo mateix com a cap de llista tenia ocasió de parlar amb molta i molta gent del país. Aquell projecte de futur que per a nosaltres té dos grans objectius, que hem de recordar un cop més: que Catalunya mantingui ferma i viva i forta també i sòlida la seva personalitat col·lectiva com a poble, també de cara al futur, com ho ha sabut fer fins ara, en circumstàncies difícils. O que

Catalunya tingui l'aspiració legítima de ser un país autènticament de primera fila i referent en molts àmbits de la nostra vida col·lectiva. És clar que tot això és un acte de reafirmació en aquest gran projecte de futur.

Ara bé, que quedi també clar que nosaltres no venim a queixar-nos. No ens venim a queixar ni del que s'ha fet i del com s'ha fet. Però sí que venim, en canvi, a debatre i a combatre alguns arguments que s'utilitzen per justificar aquest pacte que s'ha fet. Això sí que és important. No pel que han fet, ni pel com ho han fet, però sí pels arguments que estan utilitzant. Aquests els hem de rebatre amb tota l'energia, i els hem de saber combatre, perquè el que no podem tolerar és que alguns d'aquests arguments s'instal·lin en la memòria col·lectiva del nostre país. Hi ha alguns d'aquests arguments que són especialment perillosos. I, per tant, és responsabilitat d'una força política nacionalista com Convergència i Unió desmentir-los però sobretot combatre'ls en la seva arrel, perquè no calin, perquè no s'instal·lin en el país. Alguns d'ells – insisteixo – bastant perillosos, altres no tant. Un, per exemple, que ens donen: "és que portaven vint-i-tres anys". Bé, escolteu, vint-i-tres anys els portàvem també abans de les eleccions i ningú va dir aleshores que no es podia pactar amb Convergència i Unió –allò que deia en Duran. N'hi havia alguns que sí que ho deien. Iniciativa per Catalunya ho deia clarament: "amb Convergència i Unió res de res." Però n'hi havia d'altres que amagaven el cap sota l'ala per intentar-ne treure un profit electoral. Aleshores no eren importants els vint-i-tres anys quan es tractava de captar vot nacionalista del país? O és que quan es diu això dels vint-i-tres anys, diuen per justificar tot això que han fet: "home, és que és clar l'alternança és l'essència de la democràcia". Per tant, no n'hi ha de democràcia a Barcelona? Ni a Cornellà? Ni a Hospitalet? Ni a Girona? A cap d'aquests llocs hi ha autèntica democràcia?

Ens diuen una altra cosa. Ens diuen que van anar a consultar la societat civil. Diuen això, diuen que van anar a consultar la societat civil. Home, sí, és clar, la van consultar, una part de la societat civil la van consultar. Però, escolteu, que no ens prenguin el pèl, perquè de què valen les eleccions? Que és que la

consulta de veritat no són les eleccions? Perquè les fem si a l'endemà hem d'anar a consultar a no sé quantes desenes d'entitats només per veure què s'ha de fer? Que és que no són prou grandets per saber-ho el què s'ha de fer? Això torna a ser una altra martingala. Però que la gent, almenys, no s'ho cregui. Almenys que la gent no s'ho empassi, perquè tontos no ho som. Tontos no ho som. Una mica ingenus sí per pensar-nos que realment alguns altres van de bona fe per la vida. En això sí que som una mica ingenus. Però tontos no. I, per tant, de consulta amb la societat civil res de res, perquè si es consulta amb la societat civil el que s'ha de fer és atendre's al resultat de les eleccions. I aquest va ser el que va ser. I aquest és inapel·lable. I aquest és el que compta. Aquest és el que compta.

Després se'ns diu també allò d'un gran objectiu per al país: que desaparegui la Catalunya dual –diuen. “Tot això de Convergència i Unió i el Partit Socialista, tot això fora. Que desaparegui tot això. Ara hem canviat, és una nova etapa. Tot això és diferent.” Tant diferent que el que han aconseguit és que tot el poder polític de Catalunya depengui d'un sol partit, que és el Partit Socialista, que presideix la Generalitat, que té la Diputació de Barcelona, que té els principals ajuntaments de l'àrea metropolitana i que partir d'ara també tindrà la Generalitat. I evidentment que nosaltres tenim algunes coses més. Molts ajuntaments, com abans s'ha dit, i algunes diputacions. Tot el que vulgueu. Però la concentració de poder que en aquests moments hi ha en unes soles mans a Catalunya és extraordinari, com no hi havia estat mai des de fa molts i molts anys. Doncs bé, això és la Catalunya dual? Aquesta és la Catalunya monolítica. Aquesta és la Catalunya del poder concentrat. Ara això sí, del poder concentrat i regalat només en un. Aquesta és la veritat. Tot això no és gaire de perillós tot això que us dic. Bé, perillós potser sí que ho és però no és l'essència del tema perquè després donen dos altres arguments que són els autènticament perillosos, i aquests són els que hem de combatre en la seva arrel mateixa. Diuen: “haviem de garantir que Catalunya hi hagués un gir social en el Govern.” Però, què s'han cregut? Que és que Convergència i Unió no ha fet una política social important durant molts i molts anys? El mateix Maragall,

quan va fer el Debat de la Investidura va passar minuts i minuts justificant-se del pacte perquè havia perdut i s'havia de justificar. Però no en va esmerçar ni un per defensar quines polítiques socials faria aquell futur Govern.

CANVI DE CARA DE LA CINTA

...govern que ja el coneixem per altra banda perquè governa en altres llocs. I aleshores, quan es parla tant de gir social jo em pregunto és que la política d'habitatge que han fet en alguns ajuntaments i en alguns municipis és precisament un exemple de gir social avançat? És que quant tantes i tantes vegades des del Govern de la Generalitat s'havien reclamat solars per fer residències per a la gent gran, i havien trigat anys i anys simplement a fer quatre papers, això és política social? O és política social i gir social que el que avui és president de la Generalitat recomanés només fa dos o tres anys enrere als ajuntaments governats pels socialistes que no signessin convenis amb el Govern de la Generalitat per sectarisme, quan el Govern de la Generalitat conveniava amb aquests ajuntaments el fer guarderies de cara a les famílies que tenen criatures petites. Això és política social? O és política social i gir social per exemple allò que van estar a punt de fer des de la Diputació de Barcelona els tres junts que era deixar de pagar aquelles residències de discapacitats psíquics perquè deien que no els corresponia i que ja s'encarregaria la Generalitat de Catalunya. I només una sentència dels tribunals va salvar l'aportació d'aquests diners. No la seva voluntat. Una sentència dels tribunals interposada per nosaltres. Tot això és gir social?

Doncs escolteu, a Convergència i Unió se li poden explicar moltes coses. Nosaltres som gent permeable, disposats sempre a aprendre dels altres. Se'ns poden explicar coses i algunes d'elles les podem aprofitar, de tothom. Però ningú ens pot donar lliçons des del punt de vista del que és una política de progrés social. Ningú. A Catalunya ningú. I això ho hem de deixar molt clar i ho hem de reivindicar! I n'hem d'estar ben convençuts. I ho hem de defensar a més a més sense cap complex. I, per tant, ja des d'ara el que els demanem

és una cosa. Els demanem sobretot una cosa en aquest àmbit del gir social que diuen ells. Els demanem que no esguerrin el que s'ha aconseguit fins ara, que no ho esguerrin. I que a més a més de no esguerrar-ho no deixin o no avortin allò que es podia haver fet de cara al futur de Catalunya des d'un punt de vista de progrés social. Perquè d'idees nosaltres en teníem moltes i de compromisos també, i de possibilitats n'hi hauria hagut en la línia del que s'ha fet en aquests darrers anys i també amb projectes nous. Que no avortin aquestes possibilitats. Almenys això.

I finalment ve l'últim argument, el més perillós de tots, el que hem de combatre amb més energia i amb més convicció. Ens diuen: "era important aquest pacte que s'ha fet perquè això és una forma –diuen ells- d'integrar plenament aquella gent que varen venir ara fa trenta, quaranta, cinquanta anys a Catalunya d'altres comunitats de l'Estat." Diuen això! No és que ho diguin, és que en fan la principal bandera! Alguns en fan la principal bandera d'aquesta autèntica bestiesa. Això fan. I aleshores jo, davant d'afirmacions com aquestes, he de preguntar el següent: és que no hi ha convivència a Catalunya? Que és que no n'hi ha? És que no hi ha cohesió social a Catalunya? És que quan ens trobem amb aquestes persones que van venir fa trenta, quaranta, cinquanta anys –segur que en aquesta sala n'hi ha moltes- aquestes persones que avui són catalans a tots els efectes i que han estat sempre tractats com a ciutadans que són d'un país que es diu Catalunya, aquestes persones quan ens les trobem formant part de la nostra societat de què us parlen? Us parlen d'integrar-se? O us parlen, per exemple, de fins a quin punt aquella escola és necessària en aquell barri concret, d'aquella ciutat concreta. A mi em parlen d'això. Em parlen de l'escola, em parlen del centre d'atenció primària, em parlen del metro, em parlen de la comissaria dels mossos d'esquadra per intentar millorar la seguretat ciutadana a moltes poblacions del nostre país. Em parlen d'això. No em parlen d'integrar-se. Per tant, a tota aquesta gent que utilitza aquests tipus d'arguments els hi hem de repetir tot això. Els hi hem de repetir que al nostre país hi ha convivència, hi ha cohesió, hi ha una sola

ciutadania, amb sensibilitats diferents òbviament, i amb posicions diferents i amb ideologies diferents. Però hi ha una sola comunitat.

I Convergència i Unió s'ha encarregat més que ningú perquè això no es trenqués, perquè no s'esquerdés, perquè no s'esberlés. Més que ningú. Altra gent hi ha col·laborat, òbviament, però Convergència i Unió la primera de totes. A algú que hagi vingut de fora se li ha negat un projecte de progrés individual? A algú que hagi vingut de fora en el seu moment se li ha negat protecció social? Se li ha negat qualsevol tipus d'oportunitats?

Doncs bé, escolteu, si ens volien fer fora del Govern que ens facin fora del Govern. Si volien el poder ja el tenen. Però que no utilitzin aquestes falsedats. Perquè obtenir el Govern i repartir-se el poder no es pot fer a base de jugar amb falsos arguments i, sobretot, no es pot fer al preu d'introduir la divisió allà on hi ha unitat bàsica. I sobretot no es pot fer tampoc el preu de sembrar la llavor de la discòrdia allà on hi ha concòrdia i allà on hi ha convivència.

I això amigues i amics ho hem de combatre per tot arreu. Aquests arguments falsos, barroers, que volen justificar allò que segurament és injustificable des d'altres punts de vista, aquests arguments no són admissibles. I és responsabilitat nostra perquè aquí també ens quedarem sols, no ens ajudarà ningú. També aquí –com deia en Duran abans en altres temes- ens quedarem sols. És responsabilitat nostre combatre aquests arguments perquè no arrelin en el nostre país. Perquè és més perillós això que qualsevol altra cosa. I, per tant, aquesta sí que és clarament una responsabilitat nostra. I sap greu que es faci això. I sap greu que es faci, a més a més, per part de partits que diuen que són nacionalistes perquè aquests partits haurien de saber que si alguna característica ha tingut el nacionalisme català és precisament aquesta. Potser en algun moment defensant un determinat projecte a Madrid ha sortit millor o ha sortit pitjor. Això no es pot pas negar, però no és el més substancial. Si alguna essència ha tingut el nacionalisme ha estat aquesta capacitat

d'integració i de considerar Catalunya un sol poble. I això no ens poden prendre de cap manera, no a nosaltres sinó a tot el país.

Hem sentit dir també aquests dies que Catalunya no només l'havien de governar els partits nacionalistes. S'ha dit això. S'ha dit fins i tot recentment en declaracions, en manifestacions, tot el que vulgueu. Però el tema no és aquest. La qüestió important és si a Catalunya és millor o no que governin aquells partits i aquelles formacions que tenen tot el seu centre de decisió a casa nostra. Aquest és el tema. No si es diuen nacionalistes o no. Nosaltres ho som de nacionalistes i ens en sentim molt orgullosos i molt satisfets, i no hem d'amagar el cap sota l'ala davant de ningú. Però no és aquest el tema. El tema és si finalment aquests partits que governen el país és millor o pitjor que tinguin tot el seu centre de decisió a casa nostra. En aquest Debat d'Investidura hi va haver un moment, que no ens afectava a nosaltres, una discussió que hi va haver, un debat entre el senyor Maragall i el senyor Piqué, que va durar per altra banda força estona, i una part d'aquest debat va girar entorn dels aeroports. Us explico aquesta anècdota perquè enllaça amb això que us deia. Bé, només parlaven de l'Aeroport d'El Prat, que és el més important, és com si el de Girona i el de Reus no existissin. Aquells no existien en aquell debat; ni en Piqué ni en Maragall se'n van recordar. Només hi havia l'Aeroport d'El Prat. Però aquest no és el tema en aquest moment. La discussió anava d'una manera que... bé, si s'han de privatitzar o no s'han de privatitzar, si es poden privatitzar el 80% o no el 80%, si les empreses que els obtinguin han de ser de no sé on o d'un altre lloc... Tot el que vulgueu. Jo ho anava mirant i, és clar, desgraciadament no podia intervenir perquè ja no era el meu de debat aquell. Però jo pensava, mentre sentia a en Maragall i en Piqué en el Parlament de Catalunya fent aquest debat, jo pensava: escolta'm, com pot ser que una persona que d'aquí poques hores serà nomenat president de la Generalitat no defensi abans que la privatització que els aeroports aquests el que han de ser és traspassats a la Generalitat de Catalunya. Com pot ser això? Com pot ser?

Si jo hagués pogut estar allà, en aquella tribuna en aquell moment, o simplement hagués pogut agafar la paraula hauria dit això: escolteu, abans de saber si els privatitzarem o no, que ja ho decidirem aquí, el que hem de fer és que siguin nostres. Aquest és un debat que interessa a Catalunya i no l'altre. Perquè l'altre finalment és un debat que jo també pensava una altra cosa: el podrien tenir exactament igual a la comunitat de Madrid aquest altre debat. Exactament igual. Si la privatització, si no la privatització, etc. A nosaltres el que ens interessava era l'altre; era saber fins a quin punt Catalunya podia aspirar a prendre les decisions que després marquin una part del seu futur. I d'això òbviament el senyor Piqué no se'n recordava. Això tampoc és pas notícia. Però és que tampoc se'n va recordar el que havia de ser poques hores després president de la Generalitat. I això és molt més trist.

Tenir tot el seu centre de decisió a Catalunya vol dir això, vol dir que finalment pots fer les coses sense dependre dels demés, pots defensar les idees sense dependre dels demés, no tens lligams, ni subordinacions, ni dependències i pots defensar el teu projecte. I això sí que és important pel conjunt de Catalunya, per tots els seus ciutadans, independentment del seu origen, del seu cognom i de la seva procedència.

I en aquest moment el que sí que s'ha aconseguit en aquest pacte, malauradament he de dir, és que Catalunya depengui més que mai de Madrid. Si tenim una autonomia limitada, que la tenim i prova d'això és que hi ha molts que reclamen un nou Estatut d'Autonomia, si això és així, doncs, escolteu, aquesta autonomia limitada que tenim ens limitem a regalar-la gratuïtament a aquells que tenen el centre de decisió moltes vegades com a mínim compartit a fora, aleshores no ens queixem. I aquesta és una crida novament al poble de Catalunya. La gent ha de tenir les idees clares i ha de saber qui defensa què. I davant d'unes eleccions, les que sigui, ha d'entendre molt bé quines són aquelles forces genuïnament catalanistes, que defensen un projecte també molt clar, i que no enganyen la gent. Encara que una vegada obtingut aquest vot després hagin d'assumir responsabilitats que no sempre són enteses, però

que tenen aquesta matriu que és la voluntat de no enganyar la gent per difícil que sigui la defensa d'un tema.

Voldria anar acabant dient-vos un parell de coses més. Davant de tot això que ha passat, davant de tot això que ha succeït, davant de tot això que tenim per davant, davant d'aquest futur que tenim, davant d'aquests propers anys, d'aquests propers mesos, Convergència i Unió apareix –com us deia en Duran– com aquesta garantia, com aquesta formació política amb les mans autènticament lliures que pot fer la defensa de Catalunya i de la seva gent en qualsevol moment i a tot arreu i amb el mateix llenguatge. Doncs bé, perquè això sigui així no només necessitem la força que tenim ara, necessitem també una altra cosa. I en aquest sentit faig també una altra crida. Faig una altra crida a tota aquella gent que poden ser simpatitzants, fins i tot militants, o simplement electors, votants d'altres formacions polítiques, que s'apunten a Convergència i Unió. Que s'hi apuntin perquè Convergència i Unió el que necessita de cara aquests propers anys és reforçar les seves estructures. Jo agraeixo avui públicament també a moltes de les persones que esteu aquí i d'altres que no han vingut que durant tots aquests darrers dies tinguem una autèntica pluja d'altres de militants a Convergència i Unió. I us ho agraeixo molt. Bé us ho agraeixo però també animo a fer-ne molts més. Evident. Aquesta feina no està del tot feta. I hem d'aprofitar aquest moment perquè finalment la força d'una formació política no és només la força de les seves idees, que ho és molt, sinó que també és la força de la seva militància, de la gent més compromesa, de la gent que realment té aquesta actitud més propera, més enganxada -en podríem dir d'aquesta manera.

Bé escolteu, això també és important que passi de cara al futur perquè ara més que mai, com és deia abans, necessitem una Convergència i Unió forta, una Convergència i Unió cohesionada, segura de si mateixa i que miri cap endavant, capaç de defensar sense complexos tot allò que hem fet de bo que és molt. Sempre ho he anat dient durant aquests darrers mesos: nosaltres serem els primers defensors del nostre model i del nostre projecte de país. Però també

una Convergència i Unió que estigui més convençuda que mai del seu paper central i vertebrador en el conjunt de la política catalana. I una Convergència i Unió sòlidament reafirmada en els seus compromisos i en el seu projecte de futur.

Ens han fet fora certament de la Generalitat, malgrat haver guanyat les eleccions. Això és així. Això, que per cert es presenta com una cosa normal. No ho és. Això és l'excepció. Ho dic perquè ara sembla, abans també ho deia en Duran, sembla que això és el que passa habitualment. Això no passa gairebé mai. A Catalunya no ha passat mai, per exemple. Però bé, de tota manera és així. I, per tant, no cal que ens hi capfiquem més en això. Ara bé, encara que hagin aconseguit per aquestes sumes aritmètiques fer-nos fora de la Generalitat, el que no aconseguiran és debilitar el nostre compromís amb Catalunya i amb la seva gent. Això no ho aconseguiran. I tampoc aconseguiran una altra cosa, i això també ho vull deixar molt clar aquest vespre amb tots vosaltres i davant de tota l'opinió pública catalana. No aconseguiran fondre l'ideal de tota una generació. Durant les setmanes anteriors i els mesos anteriors a les eleccions us vaig parlar moltes vegades de tot aquest compromís d'una nova generació de gent nacionalista que havia d'agafar el relleu i agafar el testimoni i poder seguir fent allò que durant molts anys hem fet en el nostre país, adaptat a les circumstàncies noves. Aquest ideal de generació, aquest ideal de treballar per al futur del país, aquest ideal de treballar al servei de la gent, aquest ideal no es fondrà. No es fondrà per una maleïda suma aritmètica en contra d'un resultat electoral. No es fondrà.

Precisament en el Debat d'investidura vaig tenir ocasió de fer algun comentari en aquest sentit. No exactament així, amb altres paraules. I deia que el més greu ens sap, a mi personalment, de tot això que ha succeït no és tant no tenir la presidència (recordeu que abans de les eleccions també ho vàrem comentar moltes vegades això). Jo no reclamava el suport de la gent per ser president. També us vaig dir que no ho lamentava especialment per Convergència i Unió. Convergència i Unió, com avui es demostra, ja s'espavilarà. A mi el que

realment em sap greu és que s'ha perdut a Catalunya una oportunitat històrica. Això és el que em sap greu. De veritat que el que em sap greu és això. Perquè en aquesta nova etapa, que poc o molta gent està d'acord, que comença, que encetem era molt important preservar una cosa. Era més important que mirar cap enrera i recordar això o allò o el més enllà. Més important que això era teixir, vertebrar, cosir o recosir aquelles complicitats que de tant en tant es poden generar entre gent d'una mateixa generació. Això era molt important perquè el país té grans reptes col·lectius per davant i té moltes debilitats per fer-hi front. I, per tant, tota l'energia d'aquesta nova generació havia d'anar unida en un camí concret que era el camí d'aquesta Catalunya del futur i de la solució d'aquests grans reptes. I aquesta complicitat, aquesta confiança mútua se l'han carregada. Se l'han carregada ells. Se l'han carregada ells. Perquè en això tenim la consciència molt tranquil·la. Convergència i Unió ha fet tot l'esforç possible, això que ningú ho dubti, perquè aquests temes que moltes vegades acaben sent decisius i determinants en el futur d'un país, perquè aquests temes no quedessin esquerdatos. Però no ha estat possible perquè hi ha hagut altra gent que ha fet altres càlculs, que no eren l'interès genuí del país, eren altres coses, legítimes si voleu, tan legítimes com vulgueu: els temes personals, els càlculs electorals... Tot el que vulgueu. Però que no responien a l'autèntic interès del país. Alguns diuen ara –els sento cada dia: “no us fiqueu amb el pacte, feu-me confiança –diuen- feu-me confiança.” Bé, escolteu, com voleu que a partir d'ara fem confiança a aquells que no són capaços de posar l'interès del país per davant de l'interès del seu partit. Com voleu que en fem?

Ja està. Espereu, de tota manera no està del tot. Una última cosa que sí que us volia dir. Hi ha gent que durant aquests darrers dies ens ha vist, a dirigents de Convergència i Unió, serens i tranquils. I ens deien que com podíem estar així després del que ha passat. Doncs bé, escolteu, la resposta és molt clara. Això que us vaig a dir enllaça amb l'inici de l'acte quan jo us deia que aquest no és un acte de desgreu, aquest és un acte de reafirmació, de confiança amb el futur, de compromís, de compromís amb Catalunya. Per què això? Per què actuem d'aquesta manera? Per què actuem amb aquesta serenitat i amb

aquesta tranquil·litat? Per què no se'ns veu crispats o irritats tot i que se'ns veu convençuts i enèrgics? Per què és així? Doncs escolteu, per una cosa molt senzilla: perquè la serenitat, la tranquil·litat, la fermesa alhora, això és la nostra dignitat. Podríem haver reaccionat de moltes maneres diferents davant d'això però el que no podia fer Convergència i Unió, no per ella mateixa, sinó per tot allò que representa en el país, era malmetre la seva dignitat. Això no ho podíem fer. I per tant hem hagut de reaccionar d'una manera, per molt grossa que ens l'haguessin fet, havíem de reaccionar d'una manera que preservés aquesta dignitat de la nostra formació política.

Moltes vegades li he sentit dir al President Pujol a llocs molt diferents: nosaltres serem els primers defensors del progrés material del nostre país. Serem els primers defensors de les carreteres, dels aeroports, de les infraestructures, del suport a les famílies, del que vulgueu. Però un país s'ho juga tot en la preservació i la conservació de la seva dignitat. I si alguna lliçó podia donar Convergència i Unió, fins i tot en circumstàncies difícils, era mantenir ferma la seva dignitat perquè era una manera d'ajudar també que tot Catalunya mantingués la seva de dignitat que finalment és el més important de tot. Moltes gràcies.